

Füry (arvod) Lajos
Washington

Rio Seco

(Füry Lajos regénye. A Turán Printing and Bindery nyomdai gondozásában. Kiadta a HIDFÓ BARÁTI KÖRE, dr. Fabó László. 355 oldal.)

Füry Lajos az olvasót egzotikus történetben egzotikus tájakra viszi, a dél-amerikai Orinoco és Rio Negro folyók közti határterületre, a brazíliai és a colombiai határhoz közel. A történet főhősnője egy amerikai milliomos leány, aki mindent megtesz a férfiakkal, amivel megkedveltetheti magát és amivel megundoríthatja magát. Férfihős a regényben kettő is van, az egyik, az elsődleges hős, akivel a regény történik, Barcsay András; a másik hős pedig, a másodlagos hős, aki a történetet első személyben elmondja. Ez a másodlagos hős az elsődleges hős, Barcsay András jóbarátja.

Az elsődleges hős egyébként Barcsay Ákos erdélyi fejedelem utóda. A családfáját Washingtonban, ahol a regény indul, össze is állíttatja. Fialat ember, a szabadságharc után érkezik Amerikába. Egyetemre kerül, de aztán egy dicső labdarúgómérkőzésen találkozik a „szőke csodá”-val, aki nemcsak szép, de okos is és milliomos leánya is. És a milliomos apa, Bakalnikoff, sem tartozik a zord pénzemberek közé, közvetlen, mulatságos ember, várszerű palotában lakik, vendégeivel harmincezer láb magasan (berelt repülőgépen) mulat és táncol, mint egy hamisítatlan bolgár kán (az is volt és annak tartja magát Amerikában is). De a leányával nem bír. A magyar fiút megkedveli, mert túlságosan becsületes. De nem kedveli, mert túlságosan európai. Reméli, a jövődő vő erről majd leszokik. Bakalnikoff leánya nevére egymillió dollárt tesz a bankba, a havi ellátást biztosítja, palotát vesz nekik, beveszi vejét az üzletbe.

De leánya, Yvonne, nem akar (vagy nem tud?) megváltozni. És míg állandóan és könnyes szemmel kéri a bocsánatot, új és új okot teremt férjének a bocsánatadásra. Végül is a magyar férj nem bírja az állandó bocsánatadást és elmenekül az asszony elől az őserdőbe. Megkéri jóbarátját, menjen el helyette a válóper tárgyalására és jelentse be, hogy ő ismeretlen helyre távozott.

Igy aztán a jóbarát is megismerkedik az ellenállhatatlan és állhatatlan asszonnyal. És később a jóbarátot kéri meg az asszony is, hogy keresse meg Barcsay Andrást a dél-amerikai őserdőben. Együtt indulnak el. De az őserdőbe a jóbarát egyedül megy, az asszonyt az utolsó városban, Manaosban hagyja. — Meg is találja Barcsay Andrást, aki közben letelepedett, elvett feleségül egy indián leányt, aki megmentette az életét. És a Barcsay-tanya mellett levő Rio Seco száraz medrében gyémánt is, arany is csillog. Csak le kell hajolni és fel lehet markolni a borsó- és diónagyságú gyémántot a folyómeder homokjából. Barcsay mégsem akar erről az őserdei tanyáról elmenni. Ha kiszedné a sok gyémántot a folyómederből, dúsgazdag emberré lehetne. De inkább marad. A jóbarát, aki eljött utána, megállapítja: „Valami nincs rendben itt nála...” Barcsay inkább megtanítja az indián asszonyt magyarul beszélni. Ott akarja életét leélni, és az a kívánsága, hogy ott temessék el, a gyémántok között. Am kijelenti azt is, hogy Yvonne még mindig megmarad emlékében és mindig szeretni fogja. Es, mint ezt a jóbarát kitalálja, éppen ez az oka annak, hogy nem mer visszatérni. Mert szereti az asszonyt. Tudja, újból nem tudna ellenállni szépségének.

Az olvasó tünődve teszi le a könyvet. Valóban rege nyre méltó teremtés Yvonne, ha azok után a jelenetek után, amelyekben a történet bemutatva, — még szeretni lehet?

Ez lett közben személyes véleménye a jóbarátnak is, aki visszatérve Manaosba, az elvált asszonyhoz, jelenti (Barcsay kívánsága szerint), hogy nem találta az elvált férjüramat. — Koccintanak és Yvonne meghívja a hosszú útról megtért jóbarátot, hogy fürödjön meg az ő szobájában. Mire a jóbarátból is kitör az eddig titkolt szerelem és ezt mondja:

— Yvonne, te többet érsz a Rio Seco minden gyémántjánál.

Amivel kettős bonyodalmat okoz. Először: Yvonne nem tud a Rio Secoról, meg arról, hogy abban gyémántok lennének, tehát érdeklődni kezd. Másodszer — minden kezdődik előlről. Yvonne, a labdarúgó pályán feltűnő szöke csoda, azaz milliomos csodanő újból győz...

Amer. M. Vasárnapja, 1975 Szept. 14.)

